

име сж биле изградени множество митологически разказе и у древниятъ востокъ, и у срѣдневѣковиятъ западъ, и у насъ славянете. У насъ тие сж достигале до формата на проста приказница. Още по-голѣмъ интересъ сж възбуждале между народите християнските апокрифи: тие сж стоѣле близо до извѣстното сждържание на християнската история и въ тѣхъ сж са срѣщале тие сжщи лица, съ които е било свѣзано християнското учение за вѣрата; но сичкото това е било размѣшано и допълнено съ приказнични и съ поетически подробности, които сж биле сжблазнителни за легковѣрниятъ читателъ. Старовременното запрѣщение на лажовните книги предупрѣждава вече вѣрующиятъ, че тие книги му разказватъ множество истории, за които са не говори у *истинните* писатели на черковата: въ тѣхъ сж са намирале и препирните на Христа съ дяволтъ, и расходките на богородица по мжките, и послание отъ небето, което принадлежало на самиятъ Христосъ, който давалъ послѣденъ пжтъ на хората заповѣдь за тѣхното спасение. Особенъ успѣхъ на тие памѣтници въ народната масса е давало онова обстоятелство, че тие чѣсто сж са обжрщале именно камъ оние точки на вѣрата, изъ които простите хора постоянно сж са старале да извлѣкатъ положително обяснение. Тие сж биле вопросы за подробностите на творението, за загробниятъ животъ, за страшниятъ сждъ, за адските мжчения и т. д. За сичкото това апокрифическите сказания сж говориле съ такива подробности и за доказателство сж указвале на такива авторитети, щото неопитниятъ читателъ са увлѣкалъ и вѣрвалъ имъ на думите. Простотата на